

1. EL PATUFET

Hi havia una vegada, en un poblet petit i rebonic, un vailet a qui anomenaven Patufet i que es va fer famós per una aventura increïble, d'aquelles que semblen impossibles.

Era dissabte al matí. Hi havia mercat i la mare carregava la furgoneta d'hortalisses per vendre-les a la seva parada. L'àvia, que vivia amb ells, feinejava a la cuina.

—Noia —va fer **preocupada**, des dels fogons—, saps si queda safrà? No en trobo enlloc...

—Safrà? —va preguntar la mare, pensativa—. Se'l devia acabar el Ramon l'altre dia, fent l'arròs...

—Càsum l'olla! —va fer l'àvia, **contrariada**—. No en puc pas anar a comprar jo, ara... se'm socarrimarà el dinar!

En Patufet, que se les escoltava, es va plantar d'un salt a la cuina.

—Si vols, hi puc anar jo! —es va oferir **il·lusionat**—. No tinc res a fer iestic **avorrit**.

L'àvia se'l va mirar de fit a fit remenant la cassola...

—De cap manera! —va fer la mare, entrant a la cuina com un llampec—. N'hem parlat moltes vegades, Patufet, ets massa petit per sortir sol al carrer. Tinc **por** que t'aixafi algú!

—Però, mare... —es va queixar **indignat**—, si ja tinc deu anys! Soc gran!

—Ja saps què vull dir, Patufet! —va rondinar ella.

—És clar que ho sé! —va fer **disgustat**—. Vaig néixer petit i tota la vida seré petit... Però no cal ser molt gros, per anar a comprar safrà! Mira, cantaré ben fort i així tothom em veurà! Deixa-m'hi anar, va... —va suplicar.

Les dues dones es van mirar **desconcertades**. Aquell nen tan remenut s'estava fent gran i potser havia arribat el moment de donar-li un vot de **confiança**.

—Està bé... t'hi deixo anar! —va dir la mare—. Però, sobretot, ves amb molt de compte!

—Estigues **tranquil·la**, ja ho veuràs que **contenta** et posaràs quan torni amb el safrà!

Li van donar un euro i va marxar saltironant d'**alegria**.

—Patim, patam, patum, homes i dones del cap dret. Patim, patam, patum, no trepitgeu el Patufet! —cantava ben fort mentre la gent se'l mirava amb **curiositat**.

—On vas tan **cofoi**, Patufet? —li va preguntar un veí.

—Vaig a comprar safrà! —va respondre ell, tot **convençut**.

Quan va ser a la botiga, el pom de la porta quedava tan amunt que no hi arribava de cap manera. **Capficat**, pensant com s'ho faria per entrar, de cop i volta la porta es va obrir i **sobresaltat**, la va esquivar. D'una corredissa, va sortejar les cames de la senyora que sortia carregada i va entrar-hi.

—Bon dia! Vinc a comprar una mica de safrà —va dir tot **satisfet**.

El botiguer, que trastejava darrere el taulell, no el va veure entrar ni el va sentir parlar.

—Ei!! Que he vingut a comprar safrà! —va repetir en Patufet, **empipat**, després d'unes quantes vegades.

De l'**ensurt**, al botiguer li van caure tot de llaunes de sofregit per terra.

—Qui parla!?! —va cridar **esglaïat**, buscant d'on venia aquella veueta **enfadada**.

L'home mirava a totes bandes **espantat**, fins que va veure en Patufet fent saltirons i aixecant els braços, i ho va entendre tot.

—Però... Patufet! Què hi fas aquí tot sol? —va preguntar **sorprès**.

—He vingut a comprar safrà. Ja soc gran i puc fer-ho sol!

—I tant que sí! —va exclamar el botiguer, **admirat**.

Li va vendre un sobret de safrà i es va comprometre a posar un altre pom a la porta perquè quan tornés la pogués obrir sense problemes.

En Patufet tornava cap a casa **orgullós**. Era la primera vegada que comprava tot sol i se n'havia sortit prou bé. L'àvia i la mare l'esperaven **impacients** i van respirar **alleujades** en veure'l arribar sa i estalvi.

—M'has deixat **bocabadada**, Patufet! —el va felicitar la mare—. Hi podràs anar tot sol, a comprar, a partir d'ara. Caram! Me'n vaig, que haig d'obrir la parada i faig tard! —va esbufegar, **atabalada**.

Al cap d'una estona va sonar el telèfon i el Patufet va córrer a despenjar-lo:

—Hola, Patufet! Que ha marxat ja, la mare? És que m'he oblidat el cistell amb el dinar... Si me'l pogués portar...

—No **pateixis**, pare! Ara mateix te'l porto jo —va fer en Patufet **engrescat**, i va penjar.

D'una revolada, va agafar el cistell i des de la porta, va cridar:

—Ja torno, àvia! Me'n vaig a l'hort a portar el dinar al pare, que se l'ha descuidat.

—Un moment! —va reclamar l'àvia **amoïnada**—. Què dius que fas? On dius que vas? Espera que truco a...

Però en Patufet, tenia massa **pressa** i no es va esperar.

—Patim, patam, patum... —cantava **feliç** com un gínjol enfilant cap al tros pel camí de ses Boixeres.

L'**entusiasme** li va durar ben poc, el camí feia pujada i el cistell pesava cada vegada més. No estava acostumat a caminar, sempre el duien a coll. Tenia les cametes curtes i el camí se li feia molt llarg. Els peus li feien mal. **Frustrat i desanimat**, va decidir girar cua i tornar cap a casa. De sobte, va començar a ploure i es va amagar al primer aixopluc que va trobar: una col. Estava tan cansat, que allà sota arraulidet, es va adormir.

El bou de Can Pistras, l'animal més gros de la comarca, pasturava per allà i, quan va veure la col, se la va cruspir d'una sola queixalada. I no us ho creureu, perquè la veritat és que costa de creure... però amb la col, també es va empassar en Patufet.

Per sort, l'àvia, **trasbalsada**, havia avisat als pares de l'intrèpid aventurer, i ja el buscaven pel camí.

—Patufet, on ets? —el cridaven.

On hi havia hagut la col d'en Patufet, només hi quedava el tronc i el cistell amb el dinar. Quan el van trobar, abandonat al costat del camí, **angoixats**, van pensar en el pitjor.

—PATUFET, ON ETS?! —cridaven **desesperats**.

De lluny, van sentir:

—Soc a la panxa del Bou que no hi neva ni plou!

—És en Patufet! —va xisclar el pare, **esperançat**—. On diu que és?

—A la panxa del bou, que no hi neva ni plou! —Es va tornar a sentir.— Quan el bou farà un pet, sortirà en Patufet!

Van córrer cap on era el bou de Can Pistras, que era tan gros com golafre i li van donar tant menjar com van trobar. De cop i volta, el bou va aixecar la cua i...

—Trrrrra, trra pa tra! —I, pataplaf, entre pets i tifarades, va sortir el Patufet.

—Patufet!!—va cridar la mare—. Estàs bé, fill?

—Quin **fàstic**! —va fer ell, en veure's tot empastifat de caca.

L'**eufòria** dels seus pares era tan gran, que no els importava que fes pudor de pet i el van abraçar entre rialles i plors.

—Quin fart de **patir** que ens hem fet! —va deixar anar el pare, **alliberat**.

—Després d'això, no em deixareu sortir sol mai més... —va sospirar en Patufet, **compungit**.

—Avui, tots hem après alguna cosa —va afegir la mare, més **calmada**—. Nosaltres, hem entès que potser et protegíem una mica massa...

—I jo que hauria d'haver estat una mica més responsable —va reconèixer en Patufet, **penedit**.

Agraïts, van tornar cap a casa. L'àvia els esperava amb un pollastre a la cassola per llepar-se'n els dits!

2. LA CAPUTXETA VERMELLA

La tardor havia arribat a Sant Martí de l'Oriola i el bosc lluia de mil colors. Les fulles ballaven amb el vent i queien a terra, deixant els arbres despullats. Tot era **calma** i silenci fins que... "Pam! Pam! Pam!", uns trets d'escopeta van ressonar bosc endins **espantant** tota l'ocellada.

Aquella tarda, a la plaça del poble tothom en parlava.

—Heu sentit quina una n'hi ha passat, aquest matí, a la mestressa de Can Romaní? —va comentar algú.

—A la Quimeta? —va preguntar algú altre, **encuriósit**.

—Sí, a ella mateixa! —va confirmar—. Diuen que el llop ha entrat a casa seva i se la volia menjar!

—I ara, quina **por!** El llop, dius? —va fer una veïna **sorpresa**.

—Jo hi era, si voleu us explico com ha anat... —va deixar anar un home que seia uns bancs més enllà.

En un tres i no res, es va fer una rotllana al seu voltant i tothom se l'escoltava amb **interès**.

—Aquest matí, quan he sortit de cacera, he vist una nena que passejava tota sola pel bosc. Duïa una caputxa vermella i un cistell sota el braç...

—Ah! Doncs era la neta de la senyora Quimeta! —va dir la fornera del poble—. Avui ha vingut a comprar el pa i duïa posada la seva caputxeta vermella. M'ha explicat que la seva àvia estava malalta i que al cistell hi portava tot de coses per a ella, que no podia sortir de casa.

—Doncs, la Caputxeta Vermella —va seguir el caçador— és una noieta massa **confiada**... De camí a veure la seva àvia, el llop ha sortit al seu pas i ella li ha donat conversa. Li ha dit on anava i fins i tot li ha ensenyat el que duïa en el cistell!

—Amb el llop s'ha aturat a parlar? —va exclamar, **sorprès**, el senyor Francisco de Cal Fuster—. No té dos dits de front, aquesta nena!

—Jo he pensat el mateix! —va assegurar el caçador—. Per això he decidit seguir-la de lluny, fins que hem arribat a Can Romaní i he vist com hi entrava. La porta estava oberta i he sospitat que en passava alguna, així que m'hi he acostat i he parat l'orella darrere la porta.

—Quina **intriga!** —va saltar la senyora Maria, que escoltava **impacient**.

—Al bosc, després de parlar amb la Caputxeta, el llop ha sortit a correuita... —va explicar— i ha agafat el camí més curt que porta a Can Romaní.

—I el llop l'esperava dins, oi? —va exclamar el senyor Francisco, **esglaiat**.

—No només l'esperava sinó que a més, li ha fet creure que era la seva àvia! —va seguir—. S'ha posat la seva camisa de dormir i també, les seves ulleres, i s'ha fet passar per la senyora Quimeta, amagat al seu llit.

—I no se n’ha adonat, la Caputxeta, que era el llop? —va preguntar el noi de Can Xoriguer—. Com pot ser?

—Alguna cosa deu haver sospitat —va seguir el caçador—, perquè la nena li ha dit: “Àvia, quins ulls més grossos que tens!” i el llop, imitant la veu de l’àvia, li ha contestat: “Són per veure’t millor, filleta!”, i llavors ella hi ha tornat: “Però àvia, quin nas més gros que tens!” i ell li ha contestat: “És per olorar-te millor...”.

Amb els ulls oberts com taronges i el cor encongint, els veïns i les veïnes de Sant Martí de l’Oriola escoltaven atents les paraules d’aquell caçador. La rotllana s’havia anat fent grossa i ja hi havia mig poble pendent de com s’acabaria la història.

—I per què no hi entraves? —va preguntar una veïna.

—Quan he sentit a la Caputxeta que deia: “Àvia, quines dents més grosses que tens!”, i el llop que cridava: “Són per menjar-te millor!”, he entrat corrents amb l’escopeta carregada i...

—I ara, per **culpa** teva, el meu amic és a l’hospital! —el va interrompre una veueta **enfadada**.

—La Caputxeta Vermella! —va murmurar tothom en veure-la.

—Ni Caputxeta ni res! —es va queixar la nena—. Que soc la Magalí, jo! La neta de Can Romaní. I les coses no han anat ben bé així!

Allò es posava interessant. La gent se’ls mirava **expectant**, esperant que algú els aclarís què havia passat aquell matí amb el llop, a Can Romaní.

—Quan jo encara duia bolquers —va seguir la nena—, els caçadors del poble van perseguir una família de llops que vivia a la rodalia del poble i els van fer fugir cap a les muntanyes. Però un dels llobatons que havia nascut aquella primavera es va quedar enrere i va perdre el rastre dels seus. La meva àvia el va trobar uns dies després, brut, prim i famolenc. Afònic de tant cridar i plorar i el va acollir a casa seva per cuidar-lo.

—Pobret... —va fer la fornera—. Quin cor tan gran, la senyora Quimeta!

—Aquell llobató va créixer com un més de la família Romaní —explicava la Magalí— i és el llop a qui has disparat aquest matí!

—Perquè se’t volia menjar! —es va justificar el caçador—. He sentit com t’ho deia!

—Estàvem jugant! —va aclarir la nena—. Ell i la meva àvia sempre fan broma i jo els segueixo el fil. Que no soc cap beneita, si es veia d’una hora lluny que era el llop!

—Ja ho deia jo que era estrany que no te n’haguessis adonat! —va saltar el noi de Cal Xoriguer, **alleujat**.

—Al bosc sí que m’he **espantat**! —va exclamar la Magalí—. Quan m’he adonat que un desconegut em seguia d’amagat he donat algunes voltes per despistar-lo. He estat a punt d’arrencar a córrer cap a casa més d’una vegada. Que malament que ho he passat!

De cop i volta, el caçador es va adonar del seu error. Havia donat per fet que el llop era dolent i que la Caputxeta, bé, la Magalí, no sabia què es feia. A més, en comptes de presentar-se i oferir-li la seva ajuda i protecció, l’havia seguit d’amagatotis pensant que no se n’adonaria i havia aconseguit just el contrari. Ara hi havia un llop innocent ferit a

l'hospital i una nena que tenia tota la raó d'estar enfadada. Els va demanar disculpes i va aprendre la lliçó.

A Sant Martí de l'Oriola encara se'n parla, d'aquell dia, tot i que no tothom ho fa de la mateixa manera. Encara hi ha qui creu que un bon dia el llop va entrar a casa l'àvia Quimeta i que, si no arriba a ser per un valent caçador, s'hauria cruspit la Caputxeta Vermella, una nena massa confiada i una mica beneita.

3. ELS TRES PORQUETS

La granja els havia quedat petita a en Xim, la Bam i la Bum. S'havien fet grans i com solien dir les seves veïnes, les gallines, havia arribat el moment de saltar del niu i volar pel seu compte. Ja era estrany, ja, que justament ho diguessin les gallines això, no és que volin gaire, elles, però ho deien i tenien tota la raó.

El dia abans de marxar, es va celebrar una gran festa a la granja per acomiadar-los. Tothom els desitjava molta sort i els donava consells.

—Ja heu pensat on viureu, a partir d'ara? —els va preguntar el porc més vell i savi del corral.

—Primer volem viatjar una mica per conèixer món —va explicar la Bam—. I després ja ho decidirem.

—Ens construirem una casa amb les nostres peülles —va afegir la Bum.

—Us he explicat alguna vegada, què ens va passar als meus germans i a mi, quan érem joves com vosaltres i vam marxar de casa? —va fer l'avi.

—Explica, explica... —va demanar en Xim, **encuriósit**.

Sempre que explicava una de les seves històries, tothom s'atansava i feia silenci per escoltar-lo. N'havia viscut tantes i les explicava amb tanta gràcia! Sempre n'aprenien alguna lliçó important.

—Doncs, fa molts i molts anys —va començar l'avi porc—, dos dels meus germans i jo vam decidir que volíem fer la nostra i viure al bosc. Com vosaltres, també vam voler construir les nostres cases. En passar per un camp acabat de segar, el meu germà gran va decidir que aprofitaria la palla per construir la seva. Li va quedar una caseta preciosa, a dins s'hi estava tan fresquet! A més, en un tres i no res la va tenir feta.

—Al nostre galliner mai n'hi falta, de palla! —va cloquejar una de les gallines—. A l'estiu ens protegeix de la calor i a l'hivern, manté els nius calentons.

—Com a les quadres! —van renillar els cavalls—. És fantàstica la palla!

—Més endavant, just on començava el bosc —va seguir l'avi—, vam trobar un arbre arrencat pel vent que ens bloquejava el pas. El meu germà mitjà, que era fuster, va agafar les eines i se'n va fer una cabana. Li va quedar ben robusta i elegant.

—De fusta, com la meva caseta! —va lladrar el gos—. S'hi està tan bé! I quan plou no entra ni una gota d'aigua.

—El nostre corral també és de fusta! —belaven les ovelles—. És fantàstica la fusta!

—Només quedava jo per construir un lloc on viure —va sospirar l’avi—, i vaig estar de sort, perquè un tros més enllà vaig trobar les runes del que havia estat una masia i vaig aprofitar-ne les pedres, les teules, les bigues... Em va portar molta feina alçar aquella caseta! Vaig acabar-la just abans que arribessin les pluges i el fred de la tardor. Sort que els meus germans m’hi ajudaven de tant en tant, perquè sol, no me n’hagués pas sortit.

—De pedra, com la casa dels grangers —va observar una de les vaques—. Segur que era una casa bonica i resistent.

—Sí que ho era, sí! —va afirmar l’avi porc—. I sort en vam tenir. Aquell mateix hivern hi va haver una tempesta amb un vent terrible. Pel bosc hi voltava un llop famolenc que, en veure que la caseta de palla començava a voleiar, va esperar i esperar fins que es va ensorrar. El meu germà, **espantat**, va sortir cames ajudeu-me i no va parar fins a arribar a la cabana de fusta. El llop, que feia dies que no menjava... no va aconseguir atrapar-lo, però, en veure que la caseta de fusta començava a trontollar amb la tramuntana... es va plantar davant la porta.

—Quina **por!** —va exclamar el gall del galliner—. I què va passar?

—El llop cridava ben fort: “Bufaré, bufaré fins que la casa ensorraré!” —va seguir l’avi—. I bufava tan fort com podia. Al final, el vent també va ensorrar aquella caseta de fusta i els meus germans, saltant per damunt de l’escampall de troncs, van córrer fins on vivia jo, la caseta de pedra.

—Aquesta segur que no es va ensorrar, oi? —va preguntar un dels vedells, **esporuguit**.

—Ni el vent ni el llop van aconseguir ensorrar-la! —va respondre l’avi porc, **orgullós**—. I, quan va saltar per la xemeneia pensant que se’ns cruspiria a tots tres, va caure de cul a l’olla que bullia a la llar de foc i en va sortir ben escaldat! Mai més li hem vist el pèl per aquí —va riure ben fort.

La festa va seguir entre rialles i comentaris. L’endemà, en Xim, la Bam i la Bum van sortir de bon matí, amb les motxilles carregades d’**il·lusió**, de **curiositat** i d’empenta. Al llarg del seu viatge, van descobrir que hi havia moltes maneres de viure la vida, d’organitzar-se, de pensar, d’estimar i també, de construir cases... i van anar apuntant tot el que trobaven interessant, en el seu diari de viatge.

Després de voltar pel món un any sencer i d’haver après moltíssimes coses noves, van decidir construir tres casetes en una clariana del bosc, prop d’un rierol d’aigua clara. Igual que els tres porquets de l’avi, van utilitzar palla, fusta i pedra. Cada material tenia la seva funció. Tenien unes parets mestres, fortes i resistents, que van alçar amb pedres i maons d’un casolot en runes que hi havia més amunt. Amb una bona destral, van tallar un parell d’arbres del bosc i en van fer bigues, llistons, portes, finestres... En el seu lloc, n’hi van plantar dos més per tornar al bosc allò que li havien pres. Amb una barreja de palla i fang, van arrebossar totes les parets i van tapar tots els forats. D’aquesta manera, a l’estiu es mantindrien fresquetes i a l’hivern no s’escaparia l’escalfor. Van aconseguir uns dipòsits gegants per recollir l’aigua de la pluja de la teulada i així, no l’haurien d’anar a buscar sempre al riu. Un dels dipòsits era ben negre, i la llum del sol l’escalfava tant,

que l'aigua sortia calenta. Gairebé sense adonar-se'n, havien construït tres cases ecològiques, acollidores i resistents per viure-hi felices i feliços, menjant anissos.

4. DRACS, LLOPS, BRUIXES I GEGANTS

Tothom deia que Vilacromada del Camí era un poblet de conte. Amb els seus carrerons ondulats de pedra rogenca i aquelles cases tan blanques amb les portes i els porticons de mil colors, semblava tocat per la màgia. De les seves fonts en brollava una aigua ben especial que, amb la llum del sol, anava canviant de color, convertint la vila en un preciós arc de Sant Martí.

Era el lloc ideal per fer-hi la trobada que organitzava, un cop l'any, l'Associació de Personatges de Contes i Llegendes, coneguda també com a APCL. Estava tot a punt per rebre els convidats i les convidades i el llegendari Flavio, l'unicorn alat, esperava, majestuós, la seva arribada.

De sobte, entrant pel carrer Major, van aparèixer quatre llops enormes caminant a pas ferm en direcció al centre del poble. Al seu pas, els vilatans de Vilacromada tancaven portes i porticons i tot eren corredisses per amagar-se a les seves cases. Encara **desconcertats** per aquella aparició, el **pànic** es va apoderar de tot el poble quan, del cel, van començar a baixar dracs de tota mena i també, alguna draga, que es deixaven caure sobre teulades, places i carrers, fent bategar les ales i aferrant-se ben fort amb les seves ungles.

Mentrestant, en Flavio, l'unicorn alat, corria **nerviós** pels carrers empedrats...

—Com m'he pogut oblidar d'una cosa tan important! —s'exclamava **preocupat**—. A veure com l'arreglo jo, ara, tot aquest guirigall!

I llavors, van arribar elles... les bruixes! I també, algun bruixot. Empaitant-se les unes a les altres a gran velocitat, enfilades a les seves escombres voladores. Enriolades i trapelles, voleiaven per sobre les teulades presumint de llibertat.

Llops, dracs i bruixes es dirigien al mateix indret, la plaça Major, que a poc a poc es va anar omplint i els va anar reunint a tots i a totes. Feia temps que no es veien i tot eren crits, udols, esbufecs i rialles... mentre l'unicorn intentava posar-hi ordre.

—Diria que falta algú, oi? —va preguntar la bruixa de Hansel i Gretel.

—I tant! —va afirmar el llop de les Set Cabretes—. Ja saps que sempre arriben els últims...

Va ser dir això i el terra va començar a tremolar... “Barrabum, barrabum, barrabum...” es podia sentir a cada tremolor. Semblava que la fi del món hagués arribat a Vilacromada del Camí, però no, només eren alguns gegants i algunes gegantes, que s'afegien a la trobada.

—Ara sí que ja hi és tothom! —va sospirar en Flavio, **alleujat**—. Seguiu-me!

L'unicorn els va guiar fins a Can Picarol, una masia que hi havia als afores del poble i on conviurien durant un parell de dies. Segur que els vilatans i les vilatanes ho agrairien, s'havia oblidat d'explicar-los quins eren els personatges que ocuparien el poble aquell any i estaven ben **espantats**.

Al cap d'una estona, l'alcalde, acompanyada per una comitiva de gent del poble, es van presentar a Can Picarol i van trucar a la porta. En Flavio, atent, va obrir i els va convidar a passar.

—Sigueu benvinguts i benvingudes! Com veieu, hem inaugurat la 13a Trobada de Personatges de Contes i Llegendes de l'APCL. I demà, com fem cada any... hi haurà el dinar de germanor a la plaça Major.

—D'això venim a parlar... —va respondre l'alcalde amb cara de **preocupació**—. Hem hagut d'anul·lar el dinar.

—Com? El dinar? —va fer l'unicorn, **desconcertat**—. Què ha passat? Com és que no es pot fer?

—Quan la gent del poble ha vist els personatges que anaven arribant... —va seguir l'alcalde—, s'han espantat i un a un, una a una... s'han anat esborrant del dinar. Al final, no ha quedat ningú.

—No en volem, de bruixes, aquí! —va exclamar el forner—. Són mala gent!

—Ni de llops tampoc! —va cridar la botiguera—. Que encara es cruspiran algú!

—És que... A qui se li acut, convidar tota aquesta patuleia? —va afegir l'alcalde—. Potser ens ho hauríeu hagut de consultar abans d'organitzar aquesta trobada.

Al voltant de la comitiva i d'en Flavio, l'unicorn alat, s'hi havia anat formant un cercle amb alguns convidats i convidades que escoltaven amb atenció la conversa i s'anaven **entristint**.

—Nosaltres també som personatges de conte —va interrompre la bruixa de la Blancaneu—, igual que els altres a qui convideu cada any!

—Dona... —li va respondre l'alcalde—, iguals, iguals... no sou.

—Vosaltres sou dolents! —va afegir el forner.

—No hi ha dret! —es va queixar el Drac de la llegenda de Sant Jordi, **indignat**—. Això és cosa de qui escriu els contes... a tots i totes nosaltres sempre ens toca la pitjor part. Quantes princeses hi surten fent malifetes, eh? A mi, el cavaller sempre em mata... i matar no està gens bé!

—Vist així... —va admetre el forner.

—Què seria dels contes, sense personatges com nosaltres? —va fer el gegant Verlihua—. A tothom li agraden els contes on surten dracs i dragues, bruixes i bruixots, gegants i gegantes o llops i llobes...

—Llobes? —va saltar de sobte el llop de la Caputxeta Vermella—. On has vist que hi surtin llobes als contes? Sempre som nosaltres, els llops, els qui ens toca cruspir-nos àvies, nenes, cabretes... Això tampoc és just!

—És veritat, de bruixots també n'hi surten ben pocs! —va seguir la bruixa de la Blancaneu—. I nosaltres sempre som velles, tenim berrugues i som lletges i peludes... És **desesperant**!

La comitiva de vilatans i vilatanes de Vilacromada del Camí se'ls escoltaven amb **sorpresa** i amb certa empatia...

—I tot això, ja ho heu dit a qui escriu els contes? —va preguntar, **intrigada**, la botiguera—. Segur que ho entendran i hi faran alguna cosa...

—Si en fa d'anys que ens queixem des del nostre sindicat! —va exclamar el llop dels tres porquets—. Ara sembla que ens comencen a fer una mica de cas, però...

—Però què? —va preguntar el forner.

—Sempre us faran més cas a vosaltres... que sou qui llegiu i expliqueu els seus contes.

L'endemà, al final, es va celebrar el dinar de germanor, van ser menys que altres anys, però molt ben avinguts. Diuen que va ser la trobada més enriquidora de les que s'havien fet fins llavors, al poble. Canviarien moltes coses a partir d'aleshores, en el món dels contes!

5. En Pere sense por

—Pst, Pere, l’has sentit aquest soroll? —va xiuxiuejar la Bruna, **espantada**, al seu germà.

—No ho sé, jo en sento molts, de sorolls... —li va respondre ell.

—Veus?! Ja hi torna... —va saltar la nena—. És com si algú donés cops a la paret...

—Sí! —va confirmar en Pere—. Ara sí que el sento...

—I no tens **por**? —li va preguntar ella, abraçant-se ben fort al coixí.

—Diria que no... Com és la por? —li va demanar ell, **encuriolit**.

—Àvia! —va cridar, la nena—. Aviiiiii!

En un tres i no res, l’àvia va obrir la porta de l’habitació i va treure el cap.

—Què et passa, tresor, per què crides? —va preguntar amb **calma**.

La Bruna va saltar del llit i se li va abraçar ben fort.

—Se senten uns cops molt forts... i tinc por! —va somicar la Bruna.

—Aaahhh... segur que són els veïns! —va fer l’àvia, mentre li acaritava els cabells—. Potser és algú de la família del pis de dalt que està corrent, ballant o saltant. Ho fan tot sovint, saps? O potser són la parella d’aquí al costat, que fa molt poc que s’han mudat... Us han espantat?

—No, a mi no... —va dir en Pere—. A mi no em fa por res.

—Així m’agrada, un noi valent! —va deixar anar l’avi, **orgullós**, des del llindar de la porta.

—I ara, Francisco! —es va exclamar, l’àvia—. Ser valent no és pas no tenir por de res, quines coses dius tu, ara!

—Ei, que jo soc molt valenta! —es va queixar la Bruna.

—Vaja... ja veig que l’he ben espifat! —va fer l’avi, **penedit**.

—Doncs sí, noi! Una persona valenta és aquella que, tot i sentir por, l’afronta i segueix endavant —va dir l’àvia, **pacient**—. Així que, per ser valent o valenta, cal tenir por.

—La Marta, la meva mestra, sempre ens diu que la por és una emoció com totes les altres...

—va afegir la Bruna—, i que ens ajuda a protegir-nos dels perills.

—Doncs jo no sé què és la por! —va seguir, en Pere, una mica **desconcertat**.

—Quan era petit, a casa m’explicaven el conte d’un noi que es deia Pere, com tu... —va dir l’avi—. Tampoc sabia què era la por i va sortir a buscar-la. La primera nit, la va passar en una casa que deien que estava encantada i, mentre dormia, van començar a caure-li ossos de tot arreu! Fins i tot una calavera... que ell, com que no tenia por, la va fer servir com si fos una tassa per beure aigua!

—Ai calla, avi! —va fer la Bruna, **esgarrifada**—. Ara sí que no podré dormir!

—Em feia una por, aquest conte, a mi! —va confessar l'avi, entre rialles.

—I d'on queien els ossos? Eren de persona? I, per què queien? —va preguntar en Pere.

—Es veu que era cosa del paleta que havia construït la casa, que estava enfadat perquè no li havien pagat la feina —li va explicar l'avi—. En Pere va deixar que s'emportés les teules i algunes rajoles i no ho va tornar a fer mai més.

—Aaaah! —va sospirar la Bruna, **alleujada**—. Així la casa no estava encantada!

—Vinga, Francisco —va fer l'àvia—, que aquest parell s'han de llevar d'hora per anar a l'escola demà. Encara tens por, ara que ja saps d'on venen els cops, Bruna?

—No, ja m'ha passat, àvia! —va respondre la nena—. Com amb els ossos del conte, quan es resol el misteri, la por desapareix.

—Doncs jo, faré com aquest nen —va deixar anar en Pere—, també vull conèixer la por!

—Bona nit... —va fer l'avi mentre acotxava els seus dos nets.

—Bona nit...

L'endemà al matí, com cada dia, en Pere va saltar del llit i es va vestir. Sempre començava pels mitjons i es posava tota la roba per ordre, des dels peus fins al cap. Després, anava al lavabo i feia un pipí, es rentava la cara, es pentinava i ja estava a punt per esmorzar una miqueta abans d'agafar la motxilla i anar cap a l'escola amb la seva germana, que gairebé sempre es vestia i esmorzava a correuita.

—Vinga, Bruna! —va rondinar en Pere **enfadat**, mirant fixament el rellotge—. Ja fa dos minuts que hauríem de ser al carrer!

De camí cap a l'escola, en Pere seguia **capficat** amb la por. De sobte, mentre creuaven pel pas de vianants, un cotxe va frenar de cop a dos pams d'on eren ells i es van endur un bon **ensurt**. Es van quedar clavats, amb els ulls oberts com dues taronges i el cor encongit. L'avi, que aquell dia els acompanyava, va començar a cridar-li al conductor, molt **excitat**.

—Em sap molt greu, esteu bé? —va preguntar el conductor, **preocupat**, sortint del cotxe—. Tenia **pressa** i no he parat prou atenció... Ho sento! Buff... De veritat que esteu bé?... Quin ensurt més gran!

Quan es van haver **asseranat** una mica, van seguir caminant.

—Has sentit la por, Pere? —li va preguntar l'avi.

—No ho sé... Només m'he quedat paralitzat, amb la boca seca i oberta de bat a bat. No podia ni pensar! —va fer en Pere.

—Veus? Doncs això és la por! —li va confirmar l'avi.

—La Marta diu que els ensurts són por concentrada —va afegir la Bruna—. Jo encara la noto dins meu, vosaltres també?

—A mi el cor em bateja a mil per hora, encara! —va fer l'avi, posant-se la mà al pit.

—Com vols dir? —va preguntar en Pere.

—És una manera de dir que batega molt de pressa, Pere —li va explicar.

—Ah! Llavors, sí... a mi també em passa, i a més, ho fa molt fort —va afegir.

Parlant, parlant... van arribar fins a la porta de l'escola i es van acomiadar amb un parell de petons i una abraçada.

—Ara ja sé com és la por! —va celebrar en Pere.

—El nen del conte també la va conèixer per un ensurt, com tu... —li va dir l'avi—. Quan la princesa, mentre dormia, li va llançar un cubell d'aigua glaçada. De totes maneres, si segueixes buscant, t'adonaràs que la por té moltes altres formes i apareix per molts motius diferents.

—Ah, sí? Doncs, seguiré investigant!

6. La Rínxols d'Or

Hi havia una vegada, una colla de nens i nenes que van decidir tenir cura d'un bosc. Feia pocs mesos, un incendi n'havia cremat una bona part i en veure'l socarrimat es van comprometre a protegir-lo i a fer tots els possibles perquè recuperés l'aspecte d'abans que les flames li fessin tant de mal.

Van crear un blog a internet per explicar-hi el que feien i per demanar la col·laboració a qui els volgués ajudar. Hi havia fotos de com creixien els plançons de pi i d'alzina que havien replantat a l'hivern, i també, de com el bosc anava canviant de color, del negre del principi, passant per diferents tons de grisos, fins que els primers brots de primavera el van començar a pintar de verd. Rebién una pila de visites i tothom hi deixava comentaris per **animar**-los a seguir. S'estaven convertint en veritables *influencers*. Tenien tanta **empenta** i hi posaven tanta **il·lusió** en aquell projecte, que cada vegada els ajudava més i més gent.

Just començar les vacances d'estiu, es van organitzar per fer una mica de neteja. Al llarg dels anys s'hi havia acumulat molta brossa que gent poc responsable hi havia anat deixant i llençant. Ben equipats i equipades amb guants i uns sacs grossos i resistents, es van escampar pel bosc recollint ampolles, plàstics, llaunes de refrescos, paperots i trastos vells... La Sara, una noieta de cabells rossos i rinxolats, estava tan **engrescada** recollint la brutícia que anava trobant, que es va apartar del grup i es va perdre. Se'n va adonar al cap d'una bona estona, quan ja era bosc endins. Primer, va tenir un gran **ensurt**, en cridar als seus companys i companyes i veure que no responia ningú. **Angoixada**, mirava cap a un costat i cap a l'altre, caminant de **pressa** d'aquí cap allà... i va començar a plorar **d'impotència**, abraçada al sac ple de deixalles que tenia a les mans.

—Estic perduda! —somicava plorosa—. No em trobarà ningú i em moriré de set i de gana... Socors, soc aquí!! —xisclava **desesperada**.

Al cap d'una estona va recordar el que deia la seva monitora de l'esplai quan sortien d'excursió.

—L'últim que s'ha de perdre és la **calma** —es repetia, respirant fondo i provant de **relaxar**-se—. En un moment o altre, s'adonaran que no hi soc i ho deixaran tot per buscar-me —va pensar en veu alta—. Estic **segura** que em trobaran!

A poc a poc, va anar recuperant la **serenitat** i la **confiança**. De cop i volta, va descobrir una caseta entremig dels arbres i el cor li va fer un salt. Va arrencar a córrer per arribar-hi, amb l'**esperança** que hi visqués algú.

Semblava una caseta de conte. Era menuda i rebonica, amb la teulada vermella i arrodonida i les parets blanques i netes, la porta i els porticons de les finestres eren de fusta, i tenia un jardinet amb tot de floretes petitones i acolorides.

Quan hi va ser davant, va picar la porta amb **timidesa**. En veure que no sortia ningú, ho va repetir una miqueta més fort i es va adonar que només estava ajustada, perquè amb l'empenta, es va obrir una mica. A través de l'esclatxa, va mirar dins i va veure la taula parada amb tres bols de sopa que fumejaven.

—Mmmm... quina oloreta més bona que fa aquesta sopa! —es va dir ben fluixet—. I si entro? No sembla que hi hagi ningú...

Tenia tanta gana, que no es va poder estar de tastar-la. Primer, va fer una cullerada del bol més gros, però es va cremar la llengua.

—Ai... aquesta està massa calenta! —va cridar.

També va tastar la sopa del bol mitjà... però aquesta la va trobar massa freda. Quan va provar la sopa del bol més petit, la va trobar al punt. Estava tan bona i tenia tanta gana... que se la va acabar tota. “Segur que ho entendran”, va pensar, “ja els ho explicaré, que fa tot el dia que estic perduda i tenia tanta gana...” En un racó hi va descobrir unes butaques que semblaven prou còmodes. Estava esgotada i va decidir esperar els habitants de la casa, ben asseguda i còmoda. Primer va provar d’enfilar-se a la més grossa, però no ho va aconseguir. De la mitjana, li penjaven les cames i no hi estava gens bé. Finalment, es va asseure en una cadireta de fusta, era perfecta per esperar-s’hi... però pesava massa, es va trencar i va acabar de cul per terra.

—Ai, ai, ai... —va fer la nena una mica **preocupada**—. Segur que quan els ho expliqui, ho entendran...

Anava passant l’estona i els habitants de la casa, seguien sense aparèixer. La Sara estava cansada i començava a tenir son. Se li aclucaven els ulls i necessitava estirar-se en algun lloc. Va trobar tres llitets a punt per entrar-hi a dormir. Els va provar tots tres... el gran era massa dur, el mitjà, massa tou... però el petit, ai el petit... va ser jeure-hi i quedar-se ben adormida!

Al cap d’una estona, la família d’ossos que hi vivia va entrar a la caseta, i de seguida es van adonar que algú hi havia entrat mentre eren fora.

—Algú ha tastat la meva sopa! —va fer, **sorprès**, el pare os.

—La meva també! —va afegir la mare ossa.

—Doncs a mi no me n’han deixat ni una gota! —es va queixar el petit os—. I mireu la meva cadira! Algú me l’ha esberlat!

De seguida van descobrir aquella nena de rínxols d’or dormint al llit del més petit de la casa, també van veure els llençols rebregats dels altres llits que havia provat. Ella, tot i estar adormida, els va sentir remugar i es va despertar **sobresaltada**. En veure els tres ossos que se la miraven, es va endur un bon **esglai**.

—**Tranquil·la**, Rínxols d’Or! —li va dir el pare os—. No et farem cap mal...

—Qui ets? Què hi fas al meu llit? —li va preguntar el més petit, amb **curiositat**.

—Que no ho veieu? —va preguntar la mare ossa—. És de la colla que cuida el nostre bosc... oi que sí, noieta? Esteu fent una feina increïble i molt necessària!

La Sara va sospirar alleujada i els va explicar com havia arribat fins allà, que estava perduda... que no havia pogut evitar entrar a casa seva i cruspir-se aquella sopa tan bona... els va demanar disculpes i la van acompanyar fins on eren els seus companys i companyes, que ja feia una estona que la buscaven pertot arreu. En veure-la arribar acompanyada de tres ossos, es van quedar de pasta de moniato. D’aquella aventura n’haurien de parlar al seu blog!